

CẢM NGHĨ CỦA EM VỀ NGƯỜI THÂN YÊU NHẤT TRONG GIA ĐÌNH

VĂN MẪU 7

Đề bài: Cảm nghĩ của em về người thân yêu nhất trong gia đình

Bài mẫu hay nhất

Gia đình em có ba thế hệ sống cùng nhau, gồm ông bà, bố mẹ và hai chị em chúng em. Gia đình em sống rất hòa thuận và yêu thương nhau, không bao giờ xảy ra xích mích hay tranh cãi. Em yêu quý tất cả những người thân của mình, vì họ là người luôn gần gũi, quan tâm, yêu thương, chăm sóc cho em. Nhưng nếu phải chọn ra một người mà em yêu quý nhất thì có lẽ đó chính là mẹ của em.

Mẹ là người trầm lặng chăm lo từng li từng tí cho công việc gia đình, cho cuộc sống của hai chị em em. Dù cuộc sống có những khó khăn, hoàn cảnh gia đình em không bằng nhà của các bạn khác nhưng mẹ lại luôn cố gắng làm những điều tốt nhất và mang lại cho chúng em những thứ tốt nhất có thể, để chúng em có thể bằng bạn, bằng bè.

Mẹ em không phải là những người làm công việc cao quý hay công nhân viên chức như bố mẹ của các bạn khác, mẹ em đơn giản chỉ là một người nông dân, hàng ngày bận bịu với công việc đồng áng, khi hoa màu được mùa, mẹ em lại gánh những gánh rau nặng đi khắp nẻo đường để bán, cuộc sống của mẹ em rất lam lũ, vất vả nhưng em rất tôn trọng nghề nghiệp của mẹ, vì những giọt của mẹ đổ xuống, nhờ những gánh rau nặng của mẹ thì em mới được lớn khôn như ngày hôm nay. Và mẹ của em là một người mẹ tuyệt vời, hàng ngày đầu tắt mặt tối với công việc ruộng nương, bán buôn, quanh năm “bán mặt cho đất, bán lưng cho trời” nhưng không bao giờ mẹ em than thở, hay trách móc điều gì, mẹ em lúc nào cũng lặng thầm, cũng lặng lẽ hi sinh như thế. Mẹ hi sinh cả tuổi xuân, cả cuộc đời, mẹ đổ xuống những giọt mồ hôi vất vả, đôi khi là cả những giọt nước mắt, chỉ mong chúng em có thể lớn khôn thành người.

Mẹ em có dáng người cao và gầy, nhìn vào vóc dáng mỏng manh của mẹ em thì không ai có thể hình dung khối lượng công việc mà mẹ em làm hàng ngày, một ngày với mẹ em đầy vất vả, không hề có khoảng thời gian rảnh rỗi. Tuy vất vả là vậy, cực nhọc là vậy nhưng mẹ em lúc nào cũng lo chu toàn việc nhà, việc cửa rồi miếng ăn thức uống của chúng em thì không bao giờ thiếu. Mẹ em tuyệt vời thế đấy, mẹ có thể làm trăm công nghìn việc nhưng việc gì cũng hoàn hảo, chu toàn. Mẹ em không bao giờ tỏ ra mệt mỏi trước mặt bọn em, nhưng em biết chứ, mẹ cố nén những mệt mỏi, những cực nhọc để không muốn chúng em phải lo nghĩ nhiều. Mẹ luôn nói với chúng em, việc của chúng em bây giờ chỉ là ăn thật nhiều, lớn thật nhanh và học hành thật giỏi. Vì theo mẹ, chỉ có học

thì mới có cuộc sống tốt đẹp, chỉ có học mới không phải sống cuộc sống lam lũ, cực nhọc nữa.

Vâng lời mẹ, cũng là thương mẹ khó nhọc mà hai chị em em luôn tự hứa với mình là phải học hành thật chăm chỉ, trở thành những người “con ngoan, trò giỏi”, trở thành những người con có thể khiến mẹ tự hào.

Bài mẫu 1

Ba sẽ là cánh chim cho con bay thật xa

Mẹ sẽ là nhành hoa cho con cài lên ngực.

Cha mẹ những người yêu quý, hi sinh vô điều kiện cho chúng ta. Mỗi khi câu hát ấy cất lên, dù ở bất cứ đâu tôi cũng đều thổn thức nhớ đến người cha yêu quý, kính trọng của mình.

Ba mẹ tôi lấy nhau muộn màng, bởi vậy, cho đến năm bố tôi gần bốn mươi tuổi mới sinh ra tôi, mẹ đau ốm liên miên và một vài năm sau khi sinh tôi, thì mẹ qua đời. Từ đó chỉ có mình ba nuôi tôi khôn lớn.

Ba tôi người dong dỏng cao, nước da đen sạm vì làm việc ở công trường phải phơi nắng và đi lại nhiều. Trên gương mặt sạm đi vì nắng, cần cỗi theo dòng thời gian ấy là đôi mắt đượm buồn, lúc nào cũng đầy ưu tư. Nhưng ba tôi có nụ cười rất đẹp, rất hiền, có lẽ vì nước da đen sạm nên khi cười răng ba thật trắng và sáng. Tôi yêu lắm mỗi khoảng khắc ba cười, tiếng cười giòn tan xua tan mọi vất vả, khó khăn.

Là một người đàn ông, vốn mang sẵn trong mình bản tính vụng về, cha đâu có cái khéo léo tinh tế như mẹ, cũng bởi vậy mà từ hồi bé vốn là một đứa con gái nhưng tôi luôn được ba cho ăn mặc và cắt tóc như con trai. Tính cách tôi vì thế mà cũng hiếu động như lũ con trai trong xóm.

Ba tôi là người chu đáo cẩn thận, mỗi lần phải đi công tác xa, ba luôn làm rất nhiều đồ ăn đặt sẵn trong tủ để cho tôi ăn dần. Ba nấu không khéo, khi mặn khi nhạt nhưng lần nào tôi cũng ăn hết bay số đồ ăn đó. Bởi tôi biết ba đã dành cả tấm lòng của mình vào những món ăn ấy. Trong công việc ba là người cần mẫn, chịu khó và có nhiều sáng kiến mới mẻ. Với mỗi việc, ba luôn tìm ra nhiều hướng giải quyết khác nhau, luôn có phương án dự phòng, bởi vậy nên mọi việc luôn được hanh thông không bao giờ bị ngưng trệ. Cũng vì thế mà đồng nghiệp hết sức yêu quý và kính trọng ba. Đối với hàng xóm ba là người tốt bụng, thân thiện, luôn tận tình giúp đỡ những người xung quanh.

Ba đã trải qua một nửa đời mình, mái tóc đã bạc vài phần nhưng ba luôn yêu thương và chăm sóc tôi hết mực. Tôi còn nhớ mãi năm ấy tôi vào lớp một, vì là con gái nên tôi sẽ

phải mặc váy. Ba đã đi mua bộ váy đẹp nhất, xinh nhất mang về cho tôi. Sáng sớm hôm ấy, đôi bàn tay vụng về của ba tết tóc cho tôi, bím tóc có phần lệch lạc và siêu vẹo nhưng tôi đã vô cùng vui sướng khi ba làm điều đó cho mình. Lần đầu tiên tôi được làm con gái thực sự. Giờ đây mỗi lần nghĩ lại kỉ niệm đó, tôi lại ứa nước mắt và thầm cảm ơn sự quan tâm, chăm sóc và yêu thương của cha dành cho mình. Có lẽ trong cuộc đời này, ngoài người mẹ đã mất thì cha là người yêu thương tôi nhất.

Tôi chỉ mong ước trong cuộc đời đầy chông gai, bão táp này luôn có ba ở bên để che chở, vỗ về, nâng đỡ mỗi khi tôi vấp ngã. Tôi cũng mong ba sống mãi để tôi dùng chút sức nhỏ bé của mình báo đáp công ơn sinh thành và dưỡng dục của ba suốt bao năm qua.

Bài mẫu 2

*Cháu chiến đấu hôm nay
Vì long yêu tổ quốc
Vì xóm làng thân thuộc
Bà ơi cũng vì bà
Vì tiếng gà cục tác
Ổ trứng hồng tuổi thơ*

Đó là đối với nhà thơ xuân quỳnh, còn đối với tôi, trên mặt trận học tập này tôi vẫn đang cố gắng, cố gắng thật nhiều để ko phụ công dạy dỗ của cô thầy, ông bà, bè bạn... và nhất là với mẹ - người luôn quan tâm chiều chuộng tôi - người mà tôi vô vàn yêu quý, kính trọng.

Bên góc học tập cạnh cửa sổ, dàn mướp ngoài vườn đã trở hoa vàng rực rỡ. Chì gió thoảng đưa, những cánh học rung rinh như đón chào, đó là cây mướp mà chính tay mẹ đã trồng ngày trước. Nó bỗng gợi cho tôi nhớ tới hình ảnh của mẹ mình - một hình ảnh với nét giản dị và đẹp đẽ nhất trong tôi, với dáng người hơi đậm, đôi môi thô kệch và làn da đã đen xạm đi vì nắng gió. Thật vậy, mẹ tôi ko được xinh đẹp, trẻ trung như bao người, mà là 1 người nông dân xấu xí, quê mùa nhưng thật thà, chắc phác, là 1 người phụ nữ luôn tần tảo một nắng hai sương vì gia đình.

Ánh mắt mẹ long lanh dịu dàng khó tả. Có những lúc, ánh mắt mẹ xịu lại, buồn bã hoà chung cùng hàng lệ nóng hổi chảy trên má tôi. Cũng có khi, ánh mắt ấy bỗng tươi lên, loé sang – ánh sáng của niềm tin, của hi vọng mà mẹ trao tặng cho tôi. Để rồi mỗi lần nhìn lên mái tóc người mà con tim tôi lại nhói đau vì những sợi bạc vất vả kia, vì tôi đã nhiều lần để cho mẹ buồn.

Tôi yêu mẹ bởi lẽ gì? phải chăng là vì cái hình ảnh ấy của mẹ trong trái tim non nớt của tôi?

Đối với những người xung quanh, mẹ rất cởi mở và thân thiện. Bởi vì đối với mẹ, ai cũng đều là người thân của mình. Đặc biệt, mẹ luôn là người hoà giải các mối mâu thuẫn trong gia đình. Còn riêng tôi thì mẹ rất quan tâm. Trời nắng, mẹ cười bảo tôi đội mũ. Hôm mưa, mẹ mặc áo mưa giúp tôi. Khi lạnh, mẹ ôn tồn bảo tôi mặc áo rét. Tôi luôn được chìm đắm trong sự ân cần và tình thương của mẹ. Phải chăng, tôi yêu mẹ vì lẽ đó?

Tôi nhớ, có lần, tôi lén lút trốn mẹ đi chơi, mãi tối mới rón rén về nhà. Lúc ấy, vì quá xấu hổ, tôi ko còn đủ can đảm để gặp mẹ nữa, chỉ dám, đứng nép sau khung cửa sổ để nhìn người. Tôi thấy, thấy ánh mắt mẹ nhìn vào ko gian vô tận, thấy mái tóc mẹ xoã xuống một cách buồn thiu, ủ rũ, thấy những giọt nước mắt nóng hổi chảy trên gò má người. ôi! Mẹ đã khóc? Chưa bao giờ tôi thấy mẹ khóc và buồn đến thế! Một điều gì đó khiến tôi vô cùng hối hận, vô cùng xót xa. Nghĩ lại những lần trước, ko giống lần này, mẹ lại đánh tôi rất đau. Dù vậy, tôi biết mẹ đánh tôi nhưng lòng mẹ còn đau hơn cả mông tôi bị đánh. Thà rằng, mẹ đánh tôi còn hơn là mẹ làm như vậy! Tôi từ từ xoay quả đấm, chạy ù vào, ôm chầm lấy mẹ: “ mẹ!!!!!!!!!!!!” Tôi nắm chặt bàn tay mẹ nghẹn ngào xin lỗi, mẹ mỉm cười gượng gịu. Phải chăng, tôi yêu mẹ bởi những kỉ niệm sâu đậm ấy.

Mãi đến bây giờ, tôi mới biết mình yêu mẹ bởi lẽ gì. Tôi yêu mẹ là vì tất cả, tất cả những gì mẹ trao tặng cho tôi , là vì tình mẫu tử sâu nặng mẹ ơi con yêu mẹ nhiều lắm mẹ có biết không?

Khi mất đi rồi bà cũng chưa một lời trách cứ, sự vị tha của bà làm tôi càng buồn hơn, mong rằng ở nơi xa bà sẽ hạnh phúc như những niềm hạnh phúc mà bà đã mang đến bên tôi. Ngày nào tôi cũng nhớ và cầu nguyện cho bà luôn hạnh phúc vui vẻ.

Trong trái tim tôi trước đây, bây giờ, và mãi mãi bà sẽ luôn là bà tiên đẹp nhất, hiền nhất và đáng kính nhất. Sự yêu thương niềm vui của bà sẽ mãi lan tỏa xung quanh làm rạng ngời tâm hồn tôi.